

впишете октаедръ, и кръгъ-тъ, кой-то са заключава въ него, ще бѣде орбита на Меркурія. Описаніе-то на това мнимо открытіе, Кеплеръ заключава съ най-вѣсторжены израженія. «Голѣмо-то удоволствіе, кое-то азъ полчихъ отъ това открытіе, не може са исказа съ думы. Не бѣше ми вече жално за изгубенно-то време; трудъ-тъ ма не уморяваше; денѣ и ношѣ прѣварвахъ азъ въ исчисления, за да са убѣдя, да ли това мнѣніе е съгласно съ орбиты-тѣ на Коперника, или радость-та ми е напусто. Неволно си припомямъ чувство-то на Архита, за кое-то говори Цицеронъ: ако да можяхъ да са въскача на небе-то и да обгърна съ погледъ всичкыя свѣтъ и хубость-та на звѣзды-тѣ, то очудваніе-то ми нѣмаше да има за мене прелесть, ако да нѣмахъ, читателю, чистосърдеченъ, внимателенъ и жеденъ за познаніе чловѣкъ, като тебе, кому-то да можъ да опиша това чувство.»

Кога-то това съчиненіе на Кеплера дошло до Тихо-Брахе, кой-то вече былъ напустналъ знаменитыя Уранибургъ и са заселилъ въ Прага, той на часа позналъ въ фантастическо-то изложеніе на автора чърты-тѣ на единъ великъ астрономъ. Брахе ималъ нужда отъ такъвъ търпеливъ и неморенъ исчислитель, за какъвъ-то считалъ Кеплера, кой-то да му помага въ трудове-тѣ, а самъ да може по-исключительно да са предаде на наблюдения-та, въ кои-то той намѣрвалъ най-голѣмо наслажденіе и, както вече са забѣлѣжи въ краткыя-тъ очеркъ на исторія-та му, въ кои-то той надминувалъ както съвременны-тѣ тѣй и прѣдшествовавши-тѣ астрономы. Кеплеръ, споредъ приканваніе-то на Тихо, дошелъ въ Прага и му станѣлъ помощникъ. Ако да бѣше Тихо чловѣкъ съ по-малко благороденъ характеръ, той бы съ презрѣніе гледалъ на тогози, кой-то е направилъ толкосъ малко наблюденіе и са предавалъ на таквизъ несбждны прѣдположенія. Той може бы завиждалъ бы на възникающій геній, кой-то показвалъ толкосъ бѣлѣзы, че за напрѣдъ ще стане славенъ астрономъ; но Тихо былъ чуждъ на всички подобны ниски побужденія. Той пріятелскы простира рѣка на младыя-тъ ученикъ въ слѣдующе-то кротко приканваніе: «Ела, не като странепъ, но като желанный пріятель; ела и земи участіе въ мои-тѣ наблюдения съ инструмены-тѣ, кои-то имамъ.»

Нѣколко години прѣди това, Кеплеръ, слѣдъ едно или двѣ несполучливы сватуванія, намѣрилъ си другарка, отъ коя-то той са надѣвалъ да земе доста зестра; но въ това той са излѣгалъ. Той былъ толкосъ сиромашъ, що-то като са разболѣлъ въ пхти, кога-то отивалъ съ жена си въ Прага, нѣмалъ съ какво да заплати пхтны-тѣ разноскы и былъ принуденъ да иска помощь отъ Тихо.

На друга-та година, кога-то той отсѣтствовалъ отъ Прага, въобразилъ си, че Тихо го докачилъ, и поради това той написалъ на благородныя Датчанинъ едно писмо пълно съ мжмранія и нападенія. Кроткыя-тъ отговоръ на Тихо отворилъ очи-тѣ на Кеплера за собствена-та му неблагодарность. Пріятелско-то имъ расположеніе скоро са подновило, Кеплеръ проводилъ на своя-тъ великъ покровитель това скромно оправданіе: «О, благородѣйшій Тихо! Какъ да пречета, или вѣрно да отпѣня, всицкы-тѣ добрины, кои-то си ми направилъ! Пѣлы два мѣсца ты щедро и бесплатно поддържа мене и сичко-то ми семейство; ты прѣдвар-